

Skrytá história štyridsiateho verša – číslo tridsaťjeden

Ezechiel číslo dvanásť

Jeff Pippenger

2026-09-20

Predchádzajúci článok sa skončil odsekom, ktorý znel: „Zmluvné manželstvo roku 313 predstavuje konečné zmluvné manželstvo pápežskej moci so Spojenými štátmi — popredným kráľom desiatich kráľov zo sedemnástej kapitoly Zjavenia; mocnosťou s dvoma rohmi, ktorú predobrazuje francúzska mocnosť s dvoma rohmi. Dejiny, ktoré sa začali Chlodovikom v roku 496 a napokon viedli k Justiniánovmu dekrétu v roku 533 a k dosadeniu pápežstva na trón v roku 538, predstavujú dejiny od roku 1989 až po nedeľný zákon.“

Ronald Reagan bol predobrazený Chlodovikom v roku 496 a Donald Trump je predobrazený Justiniánom v roku 533. Justiniánov dekrét prišiel päť rokov predtým, ako pápežstvo v roku 538 vystúpilo na trón, a Milánsky edikt prišiel osem rokov pred prvým nedeľným zákonom z roku 321. Tak dekrét, ako aj edikt sa zhodujú ako medzník, ktorý predchádza nedeľnému zákonu.

Reagan

V roku 1870 talianske vojská obsadili Rím (20. septembra 1870). Pápežský štát prestal existovať ako územný štát a pápež Pius IX. sa stal „väzňom vo Vatikáne“. Keďže už neexistovalo nijaké pápežské územie uznávané ako zvrchovaný štát, Spojené štáty americké (podobne ako mnohé iné krajiny) už viac neudržiavali formálne diplomatické vzťahy s pápežom ako svetským panovníkom. V októbri 1951 prezident Harry S. Truman navrhol generála Marka W. Clarka za veľvyslanca USA pri Vatikáne. Proti tomu sa rýchlo zdvihol silný odpor mnohých protestantských cirkví a organizácií, ktoré tvrdili, že toto vymenovanie porušuje odluku cirkvi od štátu. V januári 1952 generál Clark svoju kandidatúru stiahol.

Dňa 10. januára 1984 prezident Ronald Reagan a pápež Ján Pavol II. formálne súhlasili s nadviazaním plných diplomatických vzťahov medzi Spojenými štátmi a Svätou stolicou. Dňa 9. apríla 1984 William A. Wilson (ktorý už dovtedy pôsobil ako Reaganov osobný zástupca) odovzdal svoje poverovacie listiny a stal sa prvým veľvyslancom Spojených štátov pri Svätej stolici.

Počas tridsiatich troch rokov od roku 1951 do roku 1984 sa odpor protestantizmu voči katolicizmu rozplynul. „Zbrane“, ktoré v roku 496 prostredníctvom Chlodovika stáli za pápežstvom, predobrazujú Reagana v roku 1984 až do roku 1989. Chlodovik predstavoval odstránenie náboženstva (pohanstva), ktoré bránilo pápežstvu znovu povstať k moci, a do roku 1984 bol odpor protestantizmu voči vzostupu pápežstva odňatý. „Každodenná obeť“ (pohanstvo) bola odstránená a Pavol toto odstránenie odporu pohanstva voči pápežstvu opisuje ako „odpadnutie“.

Symbolická cirkev kompromisu, znázornená Konštantínom Veľkým, a dejiny od roku 313 do roku 538 predstavovali obdobie, keď cirkev urobila kompromis sama so sebou a odpadla. Náboženstvo znázornené číslom „508“, ktoré predtým zadržiavalo prenikanie pápežskej moci, predobrazovalo odpadnutie protestantov v Spojených štátoch. Reagan bol znázornený Chlodovikom. V roku 496 dal Chlodovik svoju „moc“ pápežstvu, čím predobrazoval „nesväté spojenectvo“, ktoré sa uskutočnilo počas Reaganových rokov. Chlodovik takisto predstavoval odňatie „ustavičnej“ v roku 508. Rok 508 bol predobrazom roku 1984.

„Tento kompromis medzi pohanstvom a kresťanstvom vyústil do vzniku ‚človeka hriechu‘, predpovedaného v proroctve ako toho, ktorý sa protiví Bohu a povyšuje sa nad Neho. Tento obrovský systém falošného náboženstva je majstrovským dielom satanovej moci — pamätníkom jeho úsilia posadiť sa na trón a vládnuť zemi podľa svojej vôle.“ Veľký spor, 50.

Reagan vo svojom slávnom prejave z roku 1983 označil Sovietsky zväz za „ríšu zla“ a ateistický komunizmus považoval za hlbokú morálnu a duchovnú hrozbu. On a Ján Pavol II. vytvorili úzke osobné i politické partnerstvo namierené proti sovietskemu komunizmu. Obaja muži vnímali tento zápas v morálnych, ba až prozreteľnostných súvislostiach; Reagan v súkromí hovoril o „Božom pláne“ na zvrhnutie komunizmu. Reagan sa zaujímal o fatimské zjavenia (o varovanie, že „Rusko rozšíri svoje bludy“) a obaja vodcovia hovorili o svojom spoločnom presvedčení, že Boh ušetril ich životy (obaja prežili atentáty v roku 1981) s cieľom súvisiacim s porážkou komunizmu.

Učeníci Krista

Reagan vyrastal v denominácii Disciples of Christ, ktorej zakladajúci otcovia priamo učili, že pápež katolicizmu je antikrist. Alexander Campbell, najvýznamnejší raný vodca cirkvi Disciples of Christ, opakovane stotožňoval pápežstvo s antikristom. V debatách a spisoch tvrdil, že malý roh z Daniela 7, šelma zo Zjavenia 13 a človek hriechu z 2 Tesaloničanom 2 všetci poukazujú na rímskych pápežov. Tieto stotožnenia používal vo verejných debatách (vrátane debaty s katolíckym biskupom Johnom B. Purcellom v roku 1837). Barton W. Stone označil vládu pápeža za pravého antikrista a „človeka hriechu“. Walter Scott (ďalší raný evanjelista tohto hnutia) napísal, že človek hriechu, rímsky pápež, povstane v kresťanskej cirkvi a vyvýši sa nad Boha.

Reaganova matka Nelle bola zbožnou členkou denominácie Učeníci Krista a v jeho detstve predstavovala hlavný náboženský vplyv. Reagan bol vo veku 11 rokov pokrstený v zbore Učeníkov Krista v meste Dixon v štáte Illinois a počas dospievania tam bol aktívny (vrátane vyučovania v nedeľnej škole). Navštevoval Eureka College, ktorá bola pridružená k Učeníkom Krista.

„Tí, ktorí sa vo svojom chápaní slova dostanú do zmätku a nedokážu rozpoznať význam antikrista, sa určite postaví na stranu antikrista. Teraz niet času, aby sme sa prispôbovali svetu.“ Kress Collection, 105.

Reagana predobrazoval Klovís a tiež kompromis Konštantína Veľkého. Reagan bol zároveň prvým z posledných ôsmich prezidentov od času konca v roku 1989. Ako prvý z posledných ôsmich prezidentov predobrazuje Donalda Trumpa, ktorý je, podobne ako Reagan, hlboko zmätený, pokiaľ

ide o skutočné ciele pápežstva a o to, kým pápežstvo je.

Či pôjdu dvaja spolu, ak sa nedohodli? Ámos 3,3.

Šieste a posledné zmluvné manželstvo v jedenástej kapitole Daniela sa objavuje v dejinách, ktoré sa začínajú v čase konca roku 1989 a končia sa v dejinách Donalda Trumpa.

„V hnutiach, ktoré teraz prebiehajú v Spojených štátoch s cieľom zabezpečiť cirkevným ustanovizniám a zvyklostiam podporu štátu, protestanti kráčajú v šľapajach pápežencov. Ba čo viac, otvárajú dvere pápežstvu, aby znovu nadobudlo v protestantskej Amerike nadvládu, ktorú stratilo v Starom svete.“ The Great Controversy, 573.

Manželská zmluva z roku 313 a Milánsky edikt sa zhodujú s dejinami roku 533 a Justiniánov dekrét z roku 533 bude znovu uvedený do platnosti administratívou, ktorá sa bude hlásiť ku kresťanstvu, no už nebude chápať, že označovať pápežskú moc za kresťanskú inštitúciu je prinajlepšom protirečením v pojmoch a prinajhoršom smrteľným klamom.

Cirkev a štát

V roku 457 pred Kr. tretí dekrét Artaxerxa navrátil národnú zvrchovanosť tak pre politickú, ako aj pre náboženskú autoritu.

A ty, Ezdráš, podľa múdrosti svojho Boha, ktorá je v tvojej ruke, ustanov miestodržiteľov a sudcov, ktorí by súdili všetok ľud, ktorý je za riekou, všetkých takých, ktorí znajú zákony tvojho Boha; a tých, ktorí ich neznajú, vyučujte. A ktokoľvek by nekonal podľa zákona tvojho Boha a podľa zákona kráľa, nech sa nad ním bezodkladne vykoná súd, či už na smrť, alebo na vyhnanstvo, alebo na zhabanie majetku, alebo na väzenie. Ezdráš 7:25, 26.

Tretí dekrét poskytol právomoc vykonať súd a trest za porušenie zákonov Božích i zákonov kráľových. Tento dekrét označil začiatok proroctva o dvetisícristo rokoch, ktoré sa zavŕšilo 22. októbra 1844, keď Kristus náhle prišiel do svojho chrámu. Zároveň označil začiatok proroctva o dvestopäťdesiatich rokoch, ktoré sa skončilo v roku 207 pred Kr., v dejinnej línii medzi bitkami pri Ráfii v roku 217 pred Kr. a pri Pánii v roku 200 pred Kr. Obnovenie občianskej i náboženskej zvrchovanosti v roku 457 pred Kr. určuje dvojité alfu, ktorá nachádza dve naplnenia omegy. Obe naplnenia omegy predstavujú zatvorené dvere; jedny pre protestantský roh a druhé pre republikánsky roh.

Prvé proroctvo dvetisícristo rokov predstavovalo Božie zákony a proroctvo dvestopäťdesiatich rokov predstavovalo kráľove zákony. Obe proroctvá označujú roh protestantizmu a roh republikánstva na zemskej šelme zo Zjavenia trinásť. Republikánsky roh zemskej šelmy je umiestnený do stredy veršov jedenásť až šestnásť Daniel 11. Sedemnásťročné obdobie medzi Ráfiiu a Paniom pretína jeden roh z dvojitého proroctva tretieho dekrétu v roku 457 pred Kr. Dvojité proroctvo označuje tak súd nad posledným ľudom zmluvy, ako aj súd nad národom, v ktorom má tento ľud zmluvy svoje korene.

I riekol Abramovi: Vedz s istotou, že tvoje potomstvo bude pohostínom v krajine, ktorá nebude ich, a budú im slúžiť; a budú ich sužovať štyristo rokov. Ale aj ten národ, ktorému

budú slúžiť, budem súdiť; a potom vyjdú s veľkým majetkom. 1. Mojžišova 15,13.14.

V knihe Ezechiel je 22. október 1844 predobrazovaný 22. októbrom 573 pred Kr. Jeden dátum označuje začiatok vyšetrojúceho súdu a druhý označuje zaznenie jubilejnej poľnice tak na začiatku, ako aj na závere súdneho procesu. Oba dátumy sa zhodujú a oba označujú zatvorené dvere. Rok 1844 predstavuje zatvorenie dverí svätyne, keď Kristus vstúpil do Najsvätejšieho miesta. Rok 573 pred Kr. označuje ukončenie času milosti pre ľudstvo, keď otroci hriechu, ktorí boli vykúpení, dostávajú svoju slobodu a novú zem na prebývanie.

A ak nebude vykúpený v týchto rokoch, vyjde v roku jubilejnom, on i jeho deti s ním. Lebo mne sú synovia Izraela sluhami; sú mojimi sluhami, ktorých som vyviedol z egyptskej krajiny: Ja som Hospodin, váš Boh. Levitikus 25:54, 55.

Obidve dátumy 22. októbra predstavujú zatvorené dvere čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona. Čas skúšobnej lehoty danej adventizmu sa začal v roku 1844 a končí sa čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom, a čas skúšobnej lehoty danej Spojeným štátom sa tiež končí čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom. Oba tieto konce sa zhodujú s dvoma svedkami 22. októbra: s 2 300 rokmi a dvestopäťdesiatimi rokmi.

Dvestopäťdesiat rokov, ktoré sa v dejinách končia medzi Rafiou a Paniom, rozdeľuje obdobie dvoch bitiek na dve symbolické čísla, ktoré spolu nesú svoj vlastný osobitný význam. Desiat rokov po Rafii, znamenajúcej pohraničie, a sedem rokov pred Paniom, ktoré bolo bitkou vedenou na rovine a skončilo sa pri obliehaní. Desiat' a sedem ako symbol označujú dračiu moc na základe viacerých svedectiev. Rok 207 pred Kr. umiestňuje Trumpa, symbol šelmy zo zeme, medzi verš jedenásť a pätnásť v Danielovi jedenásť, a to prorocky ako prípravu hovoriť ako drak, ako to predstavuje spojenie čísla desať a čísla sedem.

Sedemnášť je takisto symbolické a rozširuje dejiny od Ráfie po Paniu za hranice Pania a takisto aj pred Ráfii. Ptolemaios IV. Filopatôr vládol ako kráľ ptolemaiovského Egypta od roku 221 pred Kr. do roku 204 pred Kr. a pri Ráfii v roku 217 pred Kr. porazil Antiocha Magna. Ptolemaios začal vládnuť pred Ráfiiu a vládol „sedemnášť“ rokov. Číslo sedemnášť predstavuje historické obdobie, ktoré sa začína pred Ráfiiu a siaha za bitku pri Panii a obliehanie Sidonu až po uzavretie ľudskej doby milosti, znázornenej rokom 330. Dvestopäťdesiatročné proroctvo o období cirkvi v Smyrne sa začalo v roku 64 a skončilo Milánskym ediktom a sobášnou zmluvou roku 313.

Konštantín Veľký predstavuje dejiny pergamskej cirkvi a tieto dejiny sa začali v roku 313 a skončili v roku 538. Prvých „sedemnášť“ rokov po ukončení dvestopäťdesiatročného proroctva v roku 313 obsahuje tri medzníky. Rok 313 bol Milánskym ediktom, rok 321 bol prvým nedeľným zákonom a rozdelenie ríše je vyznačené rokom 330. Rok 330 predstavuje konečný nedeľný zákon, ktorý označuje uzavretie času ľudskej milosti. Číslo sedemnášť sa preto začína pred Ráfiiu a končí dlho po vojenskom ťažení pri Panii a Sidone. Verš šesťnásť v Danielovi jedenásť predstavuje nedeľný zákon v Spojených štátoch amerických.

Proroctvo o Smyrne označuje znamenie obliehania, ktoré je samým jadrom Ezechielovho výstražného posolstva. Medzník, ktorý predchádza nedeľnému zákonu, ako ho predstavujú dva

obrazy zničenia Jeruzalema, je obliehanie, ale je ním aj Milánsky edikt, ktorý začína formovanie obrazu šelmy.

Pri obliehaní dôjde k zmluvnému manželskému sprievodu. Je to fraktál manželského sprievodu, ktorý sa začal s Reaganom, ako ho predobrazuje Chlodovik v roku 496, avšak záverečný sprievod k manželstvu sa začína pri obliehaní, v súlade s Justiniánovým dekrétom z roku 533 a s Milánskym ediktom z roku 313. Obe tieto medzníky predchádzajú nedeľnému zákonu. Rok 313 predchádzal prvému nedeľnému zákonu z roku 321 a dekrét z roku 533 predchádzal nedeľnému zákonu na treťom koncile v Orléanse v roku 538. Nejaký druh legislatívy naplní prorocké charakteristiky tak Justiniánovho dekrétu, ako aj Milánskeho ediktu, zatiaľ čo bude ustanovený nejaký druh symbolického zmluvného manželstva.

Keď bude vydaný tento dekrét, bude už neskoro pripraviť sa, lebo dvere času milosti sa nad protestantským rohom uzatvoria práve tak isto, ako sa uzavreli pri prvom Pesachu v Egypte. Potom nedeľný zákon, nasledujúci medzník, označuje nielen to, že obraz šelmy bol úplne utvorený, ale aj presadzovanie znamenia šelmy. Nedeľný zákon označuje koniec času milosti pre republikánsky roh, pozemskú šelmu zo zjavenia trinásť, rovnako isto, ako faraón a jeho vojsko zahynuli v Červenom mori po Pesachu.

Dvestopäťdesiat rokov, ktoré sa končia v roku 207 pred Kr., označuje Donalda Trampa, predstavovaného Antiochom Magnom, pripravujúceho sa na nadchádzajúce ťaženie, ktoré sa začína na pláni Panium a končí obliehaním Sidonu. Po bitke pri Panii ptolemaiovský veliteľ Skopas z Aitólie utiekol s približne 10 000 preživšími vojakmi do mesta Sidon. Antiochos ho prenasledoval a obľahol Sidon. Ptolemaiovská vláda v Alexandrii vyslala pomocné vojsko, no to zlyhalo. Zoči-voči hladomorú Skopas mesto vydal. Antiochos dovolil Skopasovi odísť; Skopas sa neskôr vrátil do Egypta, kde bol napokon popravený na základe obvinení z vlastizrady a sprenevery. Obliehanie Sidonu zavŕšilo Antiochovo dobytie Koilé Sýrie po Panii.

Sestra Whiteová označuje knihu Uriáša Smitha Daniel and the Revelation za „Božiu pomocnú ruku“. Smith vo svojom komentári k štrnástemu a pätnástemu veršu jedenástej kapitoly Daniela identifikuje dvojstupňové ťaženie Antiocha.

„Výchova mladého egyptského kráľa bola zverená rímskym senátom M. Emiliovi Lepidovi, ktorý ustanovil Aristomena, starého a skúseného ministra tohto dvora, za jeho poručníka. Jeho prvým činom bolo prijať opatrenia proti hroziacej invázii dvoch sprisahaných kráľov, Filipa a Antiocha.“

„Na tento cieľ vyslal Skopasa, slávneho aetólskeho vojvodu, ktorý bol v tom čase v službách Egyptanov, do jeho rodnej krajiny, aby zhromaždil posily pre vojsko. Keď zostavil vojsko, vytiahol do Palestíny a Koilé-Sýrie (keďže Antiochos bol zamestnaný vojnou s Attalom v Malej Ázii) a podrobil celú Judeu pod autoritu Egypta.“

„Tak boli udalosti uvedené do takého postavenia, aby sa naplnil verš, ktorý máme pred sebou. Lebo Antiochos, ktorý na príkaz Rimanov upustil od svojej vojny s Attalom, podnikol rýchle kroky, aby vyrval Palestínu a Koilé-Sýriu z rúk Egyptanov. Proti nemu bol vyslaný Skopas. Pri prameňoch Jordánu sa obe vojská stretli. [Panium] Skopas bol porazený, prenasledovaný až

do Sidonu a tam tesne obliehaný. Traja z najschopnejších egyptských generálov boli so svojimi najlepšimi vojskami vyslaní, aby obliehanie zrušili, ale bez úspechu. Napokon Skopas, ktorý sa v chudom a neuchopiteľnom prízraku hladu stretol s nepriateľom, s ktorým sa nedokázal vyrovnať, bol donútený vzdať sa za potupných podmienok, že mu bude ponechaný iba život; nato bolo jemu i jeho desiatim tisícom mužov dovolené odísť, obnaženým a nahým. Tu došlo k dobytí najopevnenejších miest kráľom severu; lebo Sidon bol tak svojou polohou, ako aj svojimi opevneniami jedným z najsilnejších miest tých čias. Tu sa ukázalo, že zbrane juhu neobstoja, a takisto zlyhal aj ľud, ktorého si kráľ juhu vyvolil; totiž Skopas a jeho aitólske vojská.“ Daniel and the Revelation, 257, 258.

Dvestopäťdesiat rokov, ktoré sa končia v roku 207 pred Kr., identifikuje Donalda Trumpa. Proroctvo o dvestopäťdesiatich rokoch, ktoré sa končí v roku 313 zmluvným manželstvom Východu a Západu a Milánskym ediktom, identifikuje vytvorenie obrazu šelmy v Spojených štátoch. Cirkev Pergamos, ktorá sa začala v roku 313, predstavuje dejiny, v ktorých kresťanstvo odpadlo prostredníctvom kompromisu s náboženstvom pohanstva, ešte predtým, ako pápežská moc zaujala trón. Pergamos a rok 313 sú predobrazom kompromisu, ktorý je znázornený vytvorením obrazu šelmy v Spojených štátoch. Predstavuje kompromis kresťanstva a pápežského Ríma, lebo náboženstvo katolicizmu nie je ničím viac ani menej než pohanstvom preoblečeným za kresťanskú inštitúciu. Proroctvo o dvestopäťdesiatich rokoch, ktoré sa začalo v roku 1776 a končí sa v tomto roku, sa takisto vzťahuje na Spojené štáty. Teda všetky tri proroctvá o dvestopäťdesiatich rokoch sa vzťahujú na nejaký prorocký aspekt pozemskej šelmy zo Zjavenia trinásť a všetky tri sa končia v rámci prorockých línií predstavovaných číslom sedemnášť.

Nedeľný zákon je chvíľou, keď Spojené štáty hovoria ako drak, a hovorenie národa je konaním jeho zákonodarných a súdnych orgánov.

„Hovorenie národa je činnosťou jeho zákonodarnej a súdnej moci.“ The Great Controversy, 442.

Trump nie je ani súdnou, ani zákonodarnou autoritou, a preto bude čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon uskutočnený Kongresom. Predsa však každé konanie, ktoré poskytuje podporu pápežskej moci, predobrazuje nedeľný zákon. Dekrét z roku 533 a edikt z roku 313 označujú začiatok obdobia, keď sa utvára obraz šelmy. Záverom je čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon a Ježiš vždy znázorňuje koniec začiatkom; preto by Trumpov čin prostredníctvom výkonného nariadenia, ktoré by poskytlo akýkoľvek „ústupok“ antikristovi biblického proroctva, predstavoval alfa tohto hnutia, ktoré sa končí až pri omega, keď Spojené štáty „sa tak zrieknu zásad svojej vlády, že uzákonia nedeľný zákon.“

„Mnohí, a to aj spomedzi tých, ktorí sa angažujú v tomto hnutí za vynucovanie zachovávanie nedele, sú zaslepení voči následkom, ktoré budú nasledovať po tomto kroku. Nevidia, že tým útočia priamo proti náboženskej slobode. Mnohí nikdy nepochopili nároky biblického sobotného dňa ani falošný základ, na ktorom spočíva ustanovenie nedele. Každé hnutie v prospech náboženského zákonodarstva je v skutočnosti ústupkom pápežstvu, ktoré po toľké veky vytrvalo bojovalo proti slobode svedomia. Zachovávanie nedele vďaka za svoju existenciu ako takzvaná kresťanská ustanovenie ,tajomstvu neprávosti‘; a jej vynucovanie

bude faktickým uznaním zásad, ktoré sú samotným základným kameňom rímskeho katolicizmu. Keď sa náš národ takto zriekne zásad svojej vlády, že prijme nedeľný zákon, protestantizmus si týmto činom podá ruku s pápežstvom; nebude to nič iné ako vdýchnutie života tyranii, ktorá už dlho dychtivo striehne na svoju príležitosť, aby znovu povstala k činnému despotizmu.“ Testimonies, zväzok 5, 711.

Akékoľvek „hnutie v prospech náboženskej legislatívy je v skutočnosti aktom ústupku pápežstvu“ a tieto hnutia sa objavujú v predstihu pred čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom.

„Nariadenie vynucujúce uctievanie tohto dňa má vyjsť do celého sveta. V obmedzenej miere už vyšlo. Na viacerých miestach občianska moc hovorí hlasom draka, tak ako pohanský kráľ hovoril k hebrejským zajatcom.“ Signs of the Times, 6. mája 1897.

V nasledujúcom článku budeme v týchto veciach pokračovať.